

**Kosik Emília Gizella, 10 éves**

## **VISSZA AZ IDŐBEN**

---

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, és még azon is túl, volt egy sziget. Ezen a szigeten volt egy város, ahol élt egy fiú, egy lány, egy pici egérke, egy fa és egy alma.

Peti és Hanna nem voltak testvérek, de úgy szerették egymást, mindig együtt játszottak. Hanna kertjében volt egy közös állatuk, egy fekete-fehér színű egér, akit Prüntyinek hívtak. Peti átment Hannához, becsöngetett, de legnagyobb döbbenetére a lány anyukája nyitott ajtót.

- Szervusz, Peti! Mit szeretnél? - kérdezte Hanna anyukája.
- Jó napot! Hannához jöttem - mondta Peti.
- Fent van a szobájában - adott eligazítást Hanna anyukája.
- Köszönöm-válaszolt Peti.

Amikor Peti bekopogott Hanna szobájába, neki nem nyitott ajtót, ezért óvatosan benyitott, de nem volt ott neki. Megnézte a kertben, a konyhában, a garázsban, de ott csak a lány apukáját találta. Még a pincében is kereste, de ott csak pókok voltak. Peti szólt Hanna szüleinek, akik nagyon kétségbeestek. Peti hazavitte magához Prüntyit, hogy ne legyen éhes, se szomjas. Otthon szomorúan mondta el a szüleinek, hogy eltűnt Hanna. Aztán felment a szobájába, kifelé bámult az ablakon, és közben a fejében cikáztak a gondolatok: Hol lehet Hanna? Vajon elszökött? Ááá, biztosan nem, gondol rám, a szüleire és Prüntyire? Kiverte a fejéből ezeket a butaságokat, próbált elaludni, de nagyon nehezen sikerült neki.

Nagyon furcsa dolgokat látott álmában: Budapest utcáin sikítózó embereket, katonákat, óriási tankokat. A tömegben hirtelen kiszúrta Hannát. Amikor valaki megrázta, abban reménykedett, hogy Hanna az, de nem ő volt, hanem az apukája.

- Jó reggelt, apa!-mondta Peti kissé csalódottan.
- Jó reggelt, Petikém! Öltözködj, mindjárt jönnek a vendégek - mondta az apuka vidáman.
- Menyi az idő? - kérdezte Peti.
- Délután van - válaszolt apukája.
- Értem-bólintott Peti.

A fiú apukája kiment a szobából, Peti azt már csak magától kédezte, hogy kik lehetnek a vendégek, és hogy vajon meddig aludt? Felöltözködött, és megegette Prüntyit. Amikor lement, anyukája ügyfeleivel találta szembe magát.

- Szia, Peti! De megnőttél! - köszöntötte Nóra néni.
- Csókolom, Nóra néni! -mondta Peti udvairasan.
- Szervusz, Petikém - mondta Rudolf bácsi.
- Jó napot, Rudolf bácsi!-köszöntötte Peti.
- Milyen a sulis? - kérdezte Rudolf bácsi.
- Hanna nélkül elég unalmas - válaszolt Peti.
- Mi történt Hannával? - kérdezte Nóra néni.
- Gyere, Petikém, ülj le az asztalhoz! Mindent elmesélek, Nóra - mondta Peti anyukája.

Peti vállát vonogatva ült le. Amikor elkezdtek enni, Peti csak az ételt bökdöste a villájával. Ezt az anyukája nagyon furcsálta, hiszen a kedvece volt krumplicipüré és rántott hús.

- Petikém, miért nem eszel?
  - Talán nem ízlik? - kérdezte Peti édesanyja.
  - Nem, csak nem vagyok éhes - válaszolta Peti.
  - Rendben. Nyugodtan menj fel a szobádba - mondta az anyukája.
- Peti szó nélkül felment, és újra elaludt.

Másnap a suliban történelem óra volt az utolsó óra; épp a forradalomról beszéltek. Ekkor eszébe jutott, hogy Hanna kedvec témája a háború. A tanítási órák után kiment az iskola kertjébe, ahol megtalálta Hanna telefonját, amin nagyon sok üzenet és nem fogadot hívás volt. Talált egy videót is, amin egy régi fát kétszer megkopogtatott a történelem tanár, a fában megnyílt egy lépcső, és ezel vége is lett a videónak. Tudta, hogy Hanna is követte a tanárt, ezért hazasiertett összepakolt. Mivel az anyukája épp főzött, az ablakon mászott ki, és meg sem állt az iskoláig. Az iskola udvarán megkopogtatta a videón látott fát, és neki is megnyílt a lépcső.

A lépcső alján sok ajtót talált, és észrevette az egyiken a forradalom felirátot. A fiú azt godolta, hogy biztos itt lesz Hanna. Amikor belépett, szétrombolt épületeket látott, előtte haladt egy tank, puskák dörrentek. Azonnal elindult megkeresni Hannát. persze csak óvatosan. Remélte hogy a lány él, és nincs semmi baja. De eközben nem figyelt eléggé, és majdnem elütötte egy tank, de valaki hirtelen arrébblokte.

- Ööööö, köszönöm - dadogta Peti.
- Figyelj jobban! - förmedt rá a lány.

A lány már indult volna tovább, amikor Peti észrevette, hogy a csuklóján egy okos óra van, éppen olyan, amilyet Peti adott Hannának.

- Várj!-kiáltotta Peti.
- Mi az? - fordult unottan a fiú felé.
- Te vagy az, Hanna? - kérdezte Peti.
- Úristen, Peti, te vagy az?!-kiáltotta Hanna.
- Igen -bólintott a fiú.

Hanna Peti nyakába borult, és amikor Peti táskájából kiesett egy váratlan vendég, Prünty, mindketten felkacagtak. Hanna azonban komolyra fordította a szót.

- El kell mennünk, itt nem maradhatunk - mondta.
- Rendben, de hová menjünk? - kérdezte Peti.
- Csak kövess - felelt Hanna.

A lány egy épülete vitte a barátját, aztán benyitott egy ajtón, de Petinek azt mondta hogy várjon kint. Amikor kijött, így szólt:

- Gyere velem!
- Jó, de ..., hagyjuk- monta Peti.

A fiú követte Hannát, furcsa módon most nem jöttek se tankok, se katonák, nem sikoltoztak az emberek, teljes volt a csönd. Hamarosan megálltak egy házikó előtt.

- Megjöttünk. Maradj itt! - mondta a lány hűvösen.
- Mi??? Nem, Hanna, megyek veled! - jelentette ki Peti
- Nem jössz! - emelte fel a hangját a lány.
- HANNA!!! - ordította Peti.

Peti kiáltása midkettőjüket meglepte, Hanna még el is fehéredett, és Prüntyí is elbújt a táska alján.

- Hanna, óriási veszélybe sodrod magad és engem! Hónapok óta nem hallunk rólad, a szüleid mindenütt keresnek, és a rendőség is. Haza kell menünk.

A lány falféher arccal hallgata végig a fiút, és amikor az befejezte, nyelt egy nagyot és ezt mondta:

- Sajnálom, itt máshogy telik az idő. Nárom nap három hónap - süttö le a szemét.
- Semmi gond. Azonnal menjünk haza. De hogyan? - kérdezte Peti.

Ekkor valaki megkocogtatta Hanna vállát, a lány hátrafordult, és az idegen alak így szólt:

- Gyertek velem! Én majd segítek nektek hazajutni - mondta a titokzatos ember.

A gyerekek szó nélkül követték a férfit. Útközben kiderült, hogy ő Karcsi bácsi. Rövid séta után megálltak egy öreg fanál, aminek a törzsén volt egy kulcslyuk. Karcsi bácsi elővette a legrégibb és legrozsdásabb kulcsát, és kinyitotta a haza vezető kaput.

- Viszlát, gyerekek - búcsúzott Karcsi bácsi.
- Viszontlátásra! - mondták egyszerre a gyerekek.
- Semmit nem vihettek magatokkal, kivéve ezeket - és átadott nekik két bicskát és két totemet. - Meg ezt az egeret - mutatott Prüntyire Karcsi bácsi.

Erre mideki hangosan felnevetett. Peti mindent eltett a táskájába, gyorsan bementek az alagútba, és rövid idő múlva már ki is jöttek.

Idehaza már este volt, Peti nyolc óráig volt el, Hanna viszont három hónapig. Nehéz lesz ebből kimagyarázni magukat. Amikor Peti hazaért, a szülei megkönnyebbültek, és nagyon boldogok voltak.

- Ó Petikém, úgy hiányoztál! - mondta Peti anyukája.
- Ti is nekem!

Peti megmosakodott, megvacsorázott, fogat mosott, és pizsamába bújt. Mielőtt lefeküdt volna, felhívta Hannát.

- Szia, Peti! - mondta Hanna
- Szia, Hanna! Hogy fogadták a szüleid a hírt? - tudakolta a fiú.
- Annyira örültek, hogy a részleteket nem is kérdezték. És neked?
- Ugyanígy - válaszolt Peti.
- Lehet, hogy észre sem vették, hogy eltűntem? - mondta szomorúan Hanna.
- Dehogynem! - mondta Peti - Figyi! - folytatta a fiú - Törin lemaradtál a forradalomról.
- Már az igazit is meg éltem - nevetett fel Hanna.
- Igaz - nevetett vele Peti
- Holnap hazahozod Prüntyit? Már nagyon hiányzik. - mondta Hanna.
- Persze - nevetett fel újra Peti.
- Jó éjt! - köszönt el Hanna.
- Neked is jó éjszakát! - búcsúzott Peti.

Aztán letette a telefont. Boldog volt, mert most már minden a régi volt, visszatért Hanna.